

Sygn. akt I PK 272/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa J. K.  
przeciwko A. Spółce Akcyjnej w upadłości układowej w T.  
o odszkodowanie,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,  
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w Tarnowie  
z dnia 10 czerwca 2014 r., sygn. akt IV Pa 30/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasadza od powoda na rzecz strony pozwanej 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Tarnowie w sprawie z powództwa J.K. przeciwko A. S.A. w upadłości układowej z siedzibą w T. o odszkodowanie, oddalił apelację powoda i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Powód zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W ocenie skarżącego rozstrzygnięcia wymaga kwestia: czy zachowanie pracownika polegające na wykasowaniu danych ze

służbowego komputera w sytuacji, gdy przeniósł on je na zewnętrzny dysk, aby uchronić je przed dostępem osoby nieuprawnionej oraz w sytuacji, gdy u pracodawcy funkcjonuje system archiwizacji danych na wewnętrznym serwerze, może być zakwalifikowane jako ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych. W ocenie skarżącego w sprawie występuje ponadto potrzeba wykładni przepisu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zakresie użytego w nim pojęcia „ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych”, gdyż nadal występują poważne wątpliwości. Istotnym zagadnieniem dla wykładni tego przepisu jest zdaniem skarżącego rozumienie pojęcia winy, pojawia się bowiem wątpliwość, czy możliwe jest, przyjęcie winy umyślnej pracownika w sytuacji, gdy pracownik nie ma świadomości, że przez wykasowanie danych ze służbowego komputera pozbawi tych danych pracodawcę, ani nie ma zamiaru pozbawiania pracodawcy tych danych. Ponadto skarżący podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zdaniem powoda zaskarżone orzeczenie rażąco narusza art. 382 k.p.c., ponieważ Sąd drugiej instancji bezpodstawnie pominął część materiału dowodowego zebranego w sprawie, co miało wpływ na jego wynik. Skarga kasacyjna jest również oczywiście uzasadniona z uwagi na sprzeczność dokonanej przez Sąd Okręgowy wykładni art. 52 § 1 pkt 1 k.p. z dominującą linią orzecniczą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej

wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wnioski o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158, z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

W sprawie brak istotnego zagadnienia prawnego we wskazanym wyżej znaczeniu. Skarżący domaga się dokonania przez Sąd Najwyższy zwykłej wykładni przepisów oraz ustosunkowania się do konkretnych okoliczności sprawy. Ponadto uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi sprowadza się do podważania oceny dowodów dokonanej przez Sądy obu instancji. Wywody skarżącego stanowią w

istocie polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Zgodnie z ustaleniami faktycznymi w sprawie, do odbioru służbowego laptopa od powoda pracodawca upoważnił konkretnego pracownika, a ponadto sprzęt był zabezpieczony hasłem. Natomiast odnośnie do systemu archiwizacji danych brak było pewności, że wszystkie dane zostały przez powoda przekazane na serwer.

Skarżący powołał się również na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43).

Brak jest potrzeby wykładni wskazywanego przez skarżącego art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Judykatura w tym zakresie jest bardzo obszerna i odnosi się również do zawinienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2013 r., II PK 81/13, LEX nr 1438800 i powoływane w uzasadnieniu tego wyroku orzecznictwo).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się również na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i

bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi sprowadza się bowiem do podważania oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji. Wywody skarżącego stanowią w istocie polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Niezależnie od tego można także wskazać, że łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie potrzeby wykładni przepisów, budzi poważne zastrzeżenia. W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

l.n